

Rerik

V pátek ráno jsem předpisově v domluvených sedm hodin stál před barákem, abych mohl přeházet své věci do Adyho pašíka. Bylo 3/4 na osm kdy Ady přijel s pytlím výmluv. Dojeli jsme pro zbytek výpravy na Smíchov a pak se rozjeli na Ústí. Zde jsme nakoupili nějaký proviant, najedli se a pokračovali dál. Přilepili jsme navigaci na sklo, ale byla nám prd platná, jelikož hned za Drážďanami jsme blbě odbočili na Berlín.

Otočili jsme se a pak už jsme spoléhali jen na cedule. Provoz byl docela hustý, ale dalo se jet svižně. Ubezpečoval jsem všechny, že za Berlínem to všechno odbočí a na Balt pojedeme sami, ale nestalo se tak. Dostali jsme docela hlad, takže jsme začali hledat místo ke svačince. Ady projel asi tři parkoviště, protože jedno nemělo vyhlídku, pak lavičky, záchod, ale nakonec jsme jedno docela dobré místo trefili. Ady vytáhnul řízky a plechovky Prazdroje, s kterými jsme se hravě poradili. Chvilku jsme seděli a pozorovali osádky přijíždějících aut. Z nějakého minibusu vyskočila banda ženských a schovali se v lesíku za námi tak dokonale, že jsem si říkali, že

partyzáni proti nim hadr.

Pokračovali jsme dál na Rostock a opět jsme v klíčovém momentě blbě odbočili. Hlavním problémem navigování během výpravy bylo to, že Ady stále něco mlel a navíc v rozhodných okamžicích než všichni (kromě mě) vyměnili své brýle na dálku (ukazatele) a na blízko (navigace, mapa), byli jsme na jiné silnici. Chvilku jsme jezdili dokola a pak jsme se konečně trefili na dálnici směr Rerik. Do kempu <http://www.campingpark-rerik.de> jsme dojeli navečer. Navedl jsem pašíka k plotu kde jsem stanoval posledně, ale Adymu se něco nezdálo, tak jezdil po kempu tak dlouho až stejně zaparkoval na místě, které jsem vybral. Jelikož Ady stále nad něčím bručel, pro dnešní den byl zvolen Mrmlalem. Snažil se nás zvykat, že to ještě neznáme jeho manželku, ale za dnešek si právem tuto přezdívku vysloužil. Postavili jsme rychle stany a šli zaplatit ubytování. Stan, auto, 4 lidi nás vyšlo na 33 euro.

U kasy stály maringotky s jídlem, tak si kluci koupili nějaké uzené rybky. Sešli jsme k moři. Foukal protivný vítr. Moře mělo teplotu nesitelnou, ale na koupání počasí nebylo. Sice jsme viděli do vody skočit nějakou nahatou Gertrudu, ale pro nás teplomily nic moc. Došli jsme po pláži do Reriku. Pohybovalo se zde docela oproti předložsku dost lidí. Kluci si dali v restauraci pivo, ale nebylo nic moc. Vedle hrála nějaká kapela staré oldies, ale my už jsme si to zamířili do kempu. Bylo docela chladno a my jsme byli na lehko.

Před stany jsme vypili část našich zásob a šli jsme spát. Ještě v polospánku jsem slyšel Adyho vykřikovat, že se do spacáku nevejde a když jo, takže ho bude muset ráno rozřezat, aby se z něj dostal.

Wismar

Ráno jsme se probudili do jasného dne. Vstávali jsme docela brzo, protože vedle nás si to rozdala ve stanu nějaká dvojice a jekot Gertrudy musel vzbudit všechny stany okolo. Když vylezla ze stanu taková ošklivá prťavá blondýnka, zauvažovali jsme, jestli ty vzdechy nemá někdo z dvojice nahraný v mobilu jako budíček. Na vařiči jsme si udělali snídani, do kafe si dali Tulamorku a přemýšleli kam pojedeme. Klukům se v kempu zalíbilo, takže padlo rozhodnutí, že pojedeme do Rostocku a do Wismaru. Nastartovali jsme pašíka a vyrazili. Dojeli jsme na hlavní křižovatku a museli jsme se vrátit, protože Míla zapomenul foťák. Pak opět nastaly rošády z brýlemi, ale do Wismaru <http://www.wismar.de/index.phtml> jsme docela dojeli bez většího bloudění, hlavně i proto, že jsme Adymu slíbili, že jeho zájízdky mu platit nebudeme. Zaparkovali jsme před osmdesát metrů vysokou Mariánskou věží, která je zbytkem původního impozantního

gotického kostela.

Cihlový chrám z 13. století byl těžce poškozen během 2. světové války. Prošli jsme si ho a pak obcházelí centrum měst a prohlíželi si elegantní stavby všech stylů. Já památky, kluci hromosvody. Deformace z povolání. Na severní straně stojí klasicistní radnice, postavená v letech 1817 až 1819. Středu náměstí dominuje „vodní umělecké dílo“ (Wassserkunst), krytá kašna s propracovanou kovanou fontánou dovezenou v roce 1602 z Holandska. Další zajímavostí je gotický dům č. 20 z roku 1380, ve kterém je od roku 1878 hostinec U starého Švéda (Alter Schwede). Severní částí městského jádra protéká dvěma ulicemi někdejší mlýnský náhon, v obou stojí staré špejchary, bývalé mlýny a jiné zachovalé hospodářské budovy. V severozápadním okraji městského jádra se pozdně gotickou „vodní bránou“ (Wassertor) vychází k Starému přístavu, kde kotví rybářské kutry a je odtud výhled na zámořský a ropný přístav. V přístavu si kluci opět nakoupili ryby na svačinu a po prohlédnutí blešáku, kde mě zaujal nějaký starý děda, který vychvaloval zájemci přednosti lodního zvonu tak dlouho až se mu srdce i s provazem utrhly. Chvilku jsme poseděli a pak jsme se začali vracet

k autu. Ještě jsme to vzali oklikou přes centrum abychom si prohlédli vystoupení divadelních skupin, které zde na ulici hrály. Centrum se už zahustilo lidičkami. Vypozoroval jsem, že do deseti hodin většinou Němci nic nedělají, sedí u novin a klábosejí, pak asi vyráží. U auta jsme dali plech Prazdroje a dojedli jsme zbytek Adyho řízků. Rozjeli se hledat obchod, kde bychom nakoupili nějaká vína. Opět jsme si pobloudili po městě a pak jsme našli Normu. Naše piva tu byla levnější než u nás. Koupili jsme i oříšky v čokoládě, které se pak v autě proměnili v amarouny. Bylo docela teplo a tak jsem navrhnul zajet na poloostrov do Timmendorfu. Rozloučil jsme se s Wismarem natankovali naftu a na šíji jsme se zastavili na svačinu. Pokračovali jsme dál. Ady nás vyhodil v přístavu a šel zaparkovat auto. Na pláži bylo plno, ale svoje místočko jsme si našli.

Moře bylo tak akorát, na omrzliny to nebylo. Hans se svými jednoduchými pruhovanými plavečkami se nechal fotit od místních děvčat a pak odplaval bůhví kam. Obhlížel jsem dalekohledem moře zda se neutopil, i když v téhle mělčině by se to mohlo stát jen zázrakem, a pak jsem ho vyrazil hledat po pláži. Po kilometru jsem narazil na něj

i na Adyho. Ztratili se. Ještě jsme chvíli pobýli u vody a vrátili jsme se k autu. Na parkovišti kempovalo asi tak pět karavanů. Ady mezi nima ze zvědavosti projel a pak už jsme jeli nazpátek do Reriku. Opět nastala známá situace blbého odbočení, a tak jsme se do Reriku prazvláštně prokličkovali. Večer v kempu byla nějaká akce u ohně. Dali jsme točené za 2,5 eura a zaplatili jsme ještě jednu noc. Kontrolu jsme zde neviděli, ale nechtěli jsme být jako žebrota. Hans nás stále nutil do nějaké restaurace až málem dostal putovní titul Mrmla dne. Restauráčky měly docela plno. Uchytili jsme se jen v nějaké pizzerii, ale byli jsme rozhodnutí si dát nějakou rybu, tak jsme zaplatili pivo – 3,5 eura a po krátké debatě se zde pracujícím pinglem z Kroměříže pokračovali dál. V další restauraci nás vyhnali, že tam mají privat akci. Na promenádě bylo taky plno. Nakonec jsme přece jeden stůl obsadili. Jídelní lístek jsme nechápali, ale když jsme si nechali ukázat stránku s rybami, každý si vybral jeden řádek. Pivo docela ušlo, takže jsem si poručili další rundu. Mezitím se zatahlo a zvednul se silný vítr. Přesunuli jsme se z mola k restauraci. Po hodině nám bylo přineseno jídlo, které jsme hladově snědli za pár sekund. Pak jsme čekali další hodinu na placení. Tentokrát bylo placení na mě. Málem jsem pinglici lohnul o 10 eura, ale všimla si toho. Dal jsem jí 2,5 eura díško a evidentně měla protažený xicht. Ovšem za tu obsluhu bych jí musel nafackovat. Víceméně jsme strávili v restauraci dvě hodiny a zbyli jsme zde jako poslední. Začalo poprchávat tak jsme vyrazili na zpět ke stanům. Rovnou jsme zalehli.

Rujána

Nedělní ráno bylo nádherné. Sbalili jsme stany, nasnídali jsme se, já si vyfotil naproti stanující děvčata, pracovně nazvané, nevím proč, Roštěnky. Baltský vzduch stále filtrovala přes cigára. Navrhoval jsem jet na Rujánu rovnou, ale kluci chtěli do Rostocku. Jen jsme popojeli autem všiml jsem si, že na zemi zbyly ještě mé kolíky od stanu. Hbitě jsem vyskočil, prosondoval okolí a jelo se. Do Rostocku jsme dojeli bez problému. I v centru se nám podařilo zaparkovat. Vydali jsme se tam kde jsem tušili střed města. Opět jsme měli možnost obdivovat cihlovou kulturu. U fontány mě nějaká alkoholem rozzářená partička požádala zřejmě o foto.

Něco na mě brebentili a ptali se, odkud jsem. Aldy pokřikoval na nás, že jsem "amirakanos", nicméně jsem si vzal jejich email a posuňkovou řečí jim slíbil, že jim foto pošlu. Mezitím se rozpršelo. Schovali jsme se do cukrárny, kde si kluci dali kafe a nějaké pamlsky. Déšť naštěstí netrval dlouho a proto jsme pokračovali dál.

Oblezli jsme dostupné památky, kluci si došli na záchod a když jsme se vrátili k autu, rozhodli jsme se, že pojedeme ještě do Warnemünde. A jelo se. V půl jedné jsme to zapíchli na parkovišti u nádraží. Parkovné stálo 3 eura. Přemýšleli jsme, jestli se dají čidla oblnout, kdybychom před závorami blbnuli s plechovými rendlíky. Že bychom získali čerstvější lístek. Kluci i nějaký pokus provedli, ale nic z toho nebylo. Tak se šlo do přístavu. Opět zde bylo hafo lidí. Prošli jsme se po molu a na jeho konci si dali pivo za 2,8 eura. Ady se stále cpal rybami. Než jsme došli k majáku udělalo se nádherně. Vedle mola byla pláž, tak jsme se na ní šli vyplácnout.

Ady raději zamířil do blízké restaurace, my do vody. Když jsme se sešli, ještě jsme to vzali kousek do centra, a když jsme nic zajímavého neobjevili, vrátili jsme se k autu. Do navigace jsme si dali Sassnitz. Bez bloudění jsme se trefili na dálnici. Ady na to šlápnul. Ve čtyři nám už začalo kručet v břiše. Sjeli jsme na odpočívadlo. Vytahli propanbutan, uvařili kafe, rozporcovali sekačku a zapíjíce vínem ji skoro snědli. Do kafe jsme si dali opět skotskou, ale už to nebyla Tulamorka. Nemělo to grády. Po parkovišti jezdili policajti, ale nás nechali být. Hans se říznul do prstu, tak jsem mu to operativně stahnuli elektrikařskou páskou. Po svačině jsme pokračovali v cestě. Přes most ve Stransuldu jsme se projeli dvakrát. Ne, že bychom byli uchvácení výhledem, ale že na konci něho byla objížďka a navigace nás vyhodila nazpátek. Naštěstí, dle otáčejících se vozidel, jsme v tom nebyli sami. Proti nám se valila kolona odjíždějících víkendáků. Do Sassnitzu už jsme dojeli v pohodě. V informačním středisku Hans zjistil kde jsou kempy a dle mapky jsme vydali nějaký najít. První kemp jsme zaregistrovali v Polchově, ale byla to taková oplocená malá zahrada u silnice. K moři daleko – přes celou vesnici, jedna hospoda a ještě začalo poprchávat. Pokračovali

jsme na Glowe a za ním jsme se chytli prvního kempu. Začalo strašně pršet. Hans zaplatil jednu noc za 32 euro a my jsme v dešti projížděli kempem. Bylo docela plno. Nakonec jsme našli nějaký flek. Na chvílku přestalo pršet, čehož jsme využili k bleskurychlému postavení stanů.

Následovala hygiena. Opět zde byly umývárky a záchody na dobré úrovni. Měli zde pákovky, které byly lepší než na čidla kohoutky v Reriku. V autě jsme si dali sváču a načali vína, které jsme si koupili ve Wismaru. Všiml jsem si, že mi upadla klička od dveří. To jsem ráno spravil provázkem.

Po zkonzumování kbelíku sladkého popcornu (ach ta jazyková bariera) a několik flašek vín různé kvality, přestalo pršet. Bylo půl desáté večer, tak jsme ještě vyrazili k moři. Chvilku jsme zevlovali po pobřeží a pak se vrátili k autu. Zalehli jsme do stanu. Podle mého předpokladu zde byla mračna komárů. Repelent se mi už nechtělo vytahovat, takže ten jeden komár, který se dostal do stanu si nás vychutnal. V Reriku žádní komáři nebyli.

Arkona, Sassnitz

Pondělní ráno bylo všelijaké, ale nepršelo. Udělali jsme si bohatou snídani, při které nám blafl plynový hořák do kterého nám natekla přes noc voda.

Po usušení stanu a zabalení věcí jsme se vydali k mysu Arkona. Parkoviště bylo prázdné. Zaplatili jsme 3 eura a vydali se sami po silnici 1,5km k mysu. Jezdil tam i vláček ale my jsme se prošli. Před mysem nás minul nějaký pražský Favorit, první české auto, které jsme zde viděli. Mazácky to nechal na parkovišti za mysem kde se neplatilo. Prošli jsme okolí mysu. Kap Arkona je nejsevernější německý mys. Dnes se zde nachází tři majáky, břehy tvoří strmé útesy. Ale po 200ti schodech se dá sejít dolů. Bylo zde pohanské náboženské středisko slovanského kmene Ránů. Bylo posledním střediskem slovanského náboženství v Pobaltí. Arkona byla zasvěcena pohanskému bohu Svantovítovi. Roku 1168 byla Rujána dobyta dánským křesťanským králem Valdemarem I. Velikým a Arkona byla z podnětu dánského arcibiskupa Absalona zničena. Socha Svantovíta byla rozsekána a spálena před zraky slovanských obyvatel. Na celém ostrově byla provedena násilná christianizace. Prošli jsme se kolem majáků a místních památek, které teda neuchvátily, čekal jsem od toho více. Míla koupil jantar pro ženu. Surové valounky se tu prodávaly za 30-50 euro.

Jelikož už hodila německá magická desátá hodina, začalo být na silnici těsno. Před parkovištěm stála kilometrová fronta. Bylo zde úplně narváno a lidi se valily na mys, jakoby už zítra neměl existovat. Pojedli jsme, dopili poslední Plzničky a nastavili směr Sassnitz přes Jasmun. U vstupu do parku opět byly davy. V Sassnitz se nám podařilo zaparkovat v centrum. Po special mostě jsme sešli do přístavu kde ležel náš poslední objekt zájmu – britská ponorka.

Vstupné bylo 6 euro. Musel jsem rozměnit 100eurovku. Prošli jsme jí a potkali jsme zde další českou rodinku. Koupání jsme museli vynechat jelikož se zatahovalo. Skočili jsme do auta a jelo se domů. Začalo pršet. Proti nám se na Rujánu valila nekonečná vlna aut.

Mohla mít tak 20 km až za Stralsund. Jen co jsme najeli na dálnici a mohl na to Ady šlápnout, vjeli jsme do deště. Byl dost prudký, museli jsme tak 50 km jet krokem. Před Berlínem se vyčásilo, takže jsem mohli jet rychle. Nějaká dodávka vyškolila Adyho, který se lepil na auta, že mu to zašlápla. Pašík měl co dělat, abychom do něj nevrazili. Němčour hned na to šlápnul a chtěl zmizet. My jsme se ho drželi až do Drážďan. Padlo rozhodnutí, že se ještě najíme v Globusu a i zde dotankujeme. Jenže jsem navedl Adyho tak, že jsme jeli na Teplice. Teď už mrmlali všichni. Naštěstí jsme chytli na cestě docela dobrý Motorest, kde jsem se dobře najedli a srovnali mezi sebou peníze. Po vyúčtování jídla, pití, cesty, kempů, vstupných, dělal podíl na této akci 2800,-Kč. Což za 4 dny šlo. Já jsem ještě večer valil domů a na dálnici jsem rovněž chytil průtrž, že všichni jeli krokem. Přesto jsem chytil pár šmířů. Prostě naše dálnice a německé jsou dost rozdíl.